

van de beginselen die Gods Woord ons hier-
voor aanwijst? En of de Dienst des Woords
niet geroepen is, om ook die beginselen in het
licht te stellen en bij de gemeente te sterken?
En voor zoover men nu met sociale preeken
dit laatste bedoeld heeft, achten we ze even
plichtmatig als de predikatie over de onder-
scheidene geboden, met hun beteekenis voor ons
maatschappelijk leven.
En dat bedoelt Ds. Gispens toch ongetwijfeld
ook.

Officiële Berichten.

Met verkorting uit het Kerkblad van 26 Maart.
DEP. CORR. MET DE OVERHEID.

L. S.
Deputaten van de Gereformeerde kerken
voor de Correspondentie met de Hooge Over-
heid vestigen de aandacht van kerkeraaden op
het volgende:

Menige kerkeraad ontving in de vorige maand
van den ontvanger der directe belastingen een
aanslagblijfje om een zekere som grondbelasting
te betalen voor kerk, of voor pastorie, of voor
beide, over het jaar 1897. Staat echter die
belastingen niet op naam van een of meer kerk-
eraaden, of op naam van een vereniging, of op
naam van de kerkelijke kas, maar op naam van
de Gereformeerde kerk (of de gemeente) zelf,
dan geschiedt die aanslag onwettig en kan de
kerk er vrij van komen. Vandaar dat de jongste
Generale Synode van Middelburg, die no. 6 van
art. 178 harer acta, besluit: »de kerkeraaden er
op te wijzen, dat zij voor kerk en pastorie,
zide op naam van kerk en pastorie, overeenkom-
stig art. 259 der Wet van 26 Mei 1870, vrij-
dom van grondbelasting kunnen verkrijgen.

Naar dat art. der wet kan dit ook verkregen
worden voor gebouwen, uitsluitend dienende voor
kerk, alsmede voor begravingplaatsen.

Om een of ander te verkrijgen heeft de kerk-
eraad:

a. van den betrokken ontvanger te vragen
een dubbel van zijn aanslagblijfje;

b. een adres, op ongeschied papier, op te stel-
len, in hoofdzaak, van den volgende inhoud:

Aan Gedeputeerde Staten van
de Provincie

De kerkeraad van de Gereformeerde kerk
te, als zoodanig wettig bij de Re-
gering bekend naar de Wet van 10 Sept. 1853
(Staatsblad no. 102), neemt door dezen de vrij-
heid, onder overlegging van een dubbel van het
aanslagblijfje, op grond van art. 51 no. 1 der
Wet van 26 Mei 1870 (Staatsblad no. 82), Uw
college beleeft te verzoeken hem ontheffing
en verdere vrijstelling van dien aanslag te ver-
leenen, aangezien hij dezen in strijd acht met
letter b [en c] annex de laatste alinea van art.
25 der genoemde Wet.

Met verschuldigde hoogachting,
namens den Kerkeraad voornoemd,
..... Voorzitter.
..... Scriba.

den Maart 1897.
De beide stukken in één coert op te zen-
den binnen 3 maanden na de afkondiging van
het kerkblad (zie voor dezen datum achter het
belastingblijfje) onder het volgende adres: Aan
Gedeputeerde Staten van de Provincie
te

Aann. Van letter c. der wet mag in het adres
dan alleen sprake zijn, wanneer ook of slechts
ontheffing voor begravingplaatsen wordt gevraagd.
Voor kerk, pastorie of kosterwoning is het vol-
doende, dat in het adres letter b wordt vermeld.

Namens Deputaten voornoemd,
M. NOORDTJY, Scriba.

(Deputaten achten het nuttig, dit nogmaals onder
de aandacht te brengen.)

Buitenland.

Rusland. De predikant Dalton over
het Stundisme.

Met gretigheid werd eenigen tijd geleden het
werk van de bekende Engelschschrijver »Hesba
Stretton», »De groote lijdensweg» naar het einde
der negentiende eeuw», gelezen, waarin niet al-
leen Russische toestanden naar het leven wor-
den voorgesteld, maar waarin ook het lijden
van de secte der Stundisten met levendige kleu-
ren wordt geschilderd. Ook gaf de Duitse predi-
kant Keller, onder het pseudoniem van Ernst
Schill, een verhaal in het licht onder den titel
van: »Het zout der aarde», dat veel waarde heeft,
omdat Keller zich persoonlijk kon overtuigen
van het lijden der Stundisten. Nu is er in het
laatste van het vorig jaar een studie van den
Petersburger-predikant Hermann Dalton versche-
nen, tot titel dragende: »Het Stundisme in Rus-
land». Studien en herinneringen. Het is een
uitgewerkte voordracht, die de schrijver te Glas-
gow gehouden heeft op het Panpresbyterian
Concili.

De schrijver is op zijn weg dikwijls in aan-
raking gekomen met de Stundisten. In 1867
werd het eerst van uit Odessa bericht omtrent
het optreden der secte, terwijl daarbij de Gere-
formeerde gemeente van Rohrbach als brand-
punt werd aangeduid. Maar reeds in 1862
woonde Dalton in genoemd kerspel een
»Stunde», of ure des gebeds bij, gelijk die wel
meer gehouden werden onder de Duitse kolo-
nisten van Swabische oorsprong. Hij bemerkte
toen, dat uit het genaburde dorp Onowa twee
Russische dagloners de samenkomst met groote
aandacht bijwoonden. Het vijfde, het gemeen-
schappelijk gezang, het eenvoudig en ver-
standig uitgelegde Woord Gods, maakten op de
harten der eenvoudigen een magtigen indruk.
De levensernst, de broederlijke gemeenschap,
die welvaart van de broeders, die onderlinge
eefeningen des gebeds (Stunden) hielden, schenen
hun toe als het goddelijk zegel op hun doen.
Het tweetal Russische dagloners werd aanslin-
ding, dat men ook onder de leden der Griekse
kerk »Stunden» ging houden. Een levendige
strooming ging door de gouvernementen Chers-
son en Kijew. Het spreekt wel vanzelf, dat deze
beweging niet verborgen bleef. De vruchten
van een geloof, dat door middel van het
Evangelie gewerkt was, werden weldra openbaar.
De Stundisten der Griekse-orthodoxe kerk waren
niet van plan, om hun kerk te verlaten; maar
de kerk kon ze niet dragen.

Daarom werden zij genoodzaakt, om zich als
secte te openbaren. Als wegberijder voor het
Stundisme kon men, volgens Dalton, noemen het
oude Russische Bijbelgenootschap, dat van
1823-1825 gewerkt heeft, en het nieuwere
Russische Bijbelgenootschap, dat van 1826
in stilte, en van af 1827 openlijk aan den arbeid
is getogen; ook de voortdurende werkzaamheid
van het Britsch en Buitenlandsch Genootschap,
en voorts de arbeid van het in 1814 opgericht
Russisch Tractaatsgenootschap, dat na lange
slaap in 1875 tot nieuw leven ontwaakte.

Wellicht zou, naar menselijke berekening,
het Stundisme hooger vlucht genomen hebben,
indien het te beschikken had over een theolo-
gisch ontwikkeld corps van leeraars. Zelf te
zorgen voor de opleiding van predikanten was
hun onmogelijk, in aanmerking genomen den
tegenstand, dien zij van de overheden van Kerk
en Staat ondervonden. Het was den Stundisten
door de wet gansch onmogelijk gemaakt, om
zich aan te sluiten aan de Duitse-Evangelische
gemeente. Want in Rusland kan men nog wel
verdragen, dat iemand van huis uit bijv.
Lutherisch of Gereformeerd is, bij zijn religie
blijft en daarvan openlijk belijden doet, doch
het wordt niet geduld, dat iemand van de Griek-
sche staatskerk overgaat tot de Lutherische kerk.
De predikant, die iemand zou toelaten tot de
Heeren Avondmaal die vroeger tot de Griek-
sche kerk heeft behoord, loopt gevaar eerst ge-
schorst en eindelijk bij herhaling naar Siberië
verbanen te worden.

De Baptisten van Duitsland en Zweden
meenden nu in het troebel water te moeten gaan
vissen. In St. Petersburg was men blijde, dat
de Baptisten zich wilden gaan bemoeien met de
Stundisten, en men meende, dat dezen in staat
zouden zijn, om de beweging van het Stundisme
ten bate der Griekse-orthodoxe kerk tot staan
te brengen. De overheid gaf den predikanten der
Baptisten het recht, om propaganda te maken
voor hunne denkbeelden, hetgeen zij der Lu-
therische kerk steeds had onthouden. Het Baptis-
tisme droeg met kracht en anhelid midden
Rusland binnen. In het jaar 1871 werd een der
baanbrekers van het Stundisme, Rastushin, ge-
doopt. Sedert dien tijd zijn de Stundisten in
twee partijen verdeeld, de Baptisten en de oude
Stundisten. De Baptisten stonden sloten zich
naar aanen, maakten zich openlijk van de
Grieksekerk los, namen ook een kerkorden-
ning aan en gingen een eigen tijdschrift uitge-
ven. In 1883 kwamen de afgevaardigden van
35 Stundistengemeenten te St. Petersburg samen.
Daar kwam men tot de overtuiging, dat het
Stundisme een macht in Rusland geworden
is. De Baptisten en Stundisten weigerden echter
Avondmaalsgemeenschap te houden met de
oude Stundisten.

Gemengd Nieuws.

De bekende Londensche weesverpleger Dr.
Barnardo heeft aangeboden, om 1000 weeskinderen
van vermoorde Armeniers in zijne weeshuizen
op het platte land van Engeland te verplegen. Of van
dit aanbod zal worden gebruik gemaakt is nog de
vraag. Want de Sultan belooft het vertrek van de
weesen der slachtoffers, in de hoop, dat zij tot het
Mohammedanisme zullen gebracht worden.

In een Duitsch blad vinden wij medegedeeld, hoe
men in sommige gemeenten in N.-Amerika de ledige
kas tracht te vullen. Men houdt gezellige bijeen-
komsten, pick nicks; men laat oesters eten, en
verhindert dan daaraan baas, om aan het benoedigde
geld te komen. De Epiphania-gemeente te Win-
chester in Massachusetts liet een toneelstuk »de
Mikado» opvoeren; de Episcopale kerk van Jersey
City kreeg door het laten opvoeren van de operette
»de Talisman» zulk een toeloop, dat men besloot
tot een tweede opvoering van dit stuk.

De veelgelezen roman van Du Maurier »Trilby»
kwam bij deze kerkelijke vermakelijken zeer te pas.
»Trilby» is een roman-heldin, die bij uitstek schoon
gevoerde voeten bezit. Nu organiseerde men »Trilby-
avonden». Een van die avonden, door de jonge dames
van de Episcopale St. Johannes-gemeente te New
Brunswick in den Staat New Jersey gehouden, wordt
in een blad van New-York aldus beschreven:

»De plaats, waar de gezellige samenkomst gehouden
werd, was de kapel, die met bezoekers overvuld
was. De voorste banken werden ingenomen door
jonge mannen. Voor het platform was een gordijn
gespannen, dat acht deim van den grond af hing.
De heer Charles Wright trad nu voor het gordijn
en sprak tot de vergadering: »Verscheidene jonge
dames van deze gemeente zullen op de rij achter
dit gordijn verschijnen. De hier aanwezige jonge
heeren worden verzocht op die dame te bidden,
wier voeten zij het schoonste vinden. Den hoogsten
bieder zal de eer en het geluk te beurt vallen om
met de dame op wie hij loof te soupeeren, en
tegelijk bijdragen voor de som, die wij ten bate
der kerk noodig hebben». Luid applaus! Men boog
zich voorover, om de voeten te bewonderen die
onder het gordijn zichtbaar werden. »Twee dollars»
riep een jong mensch. »Drie» riep een ander.
Men boog tegen elkander op, totdat elk een der
jongelieden een dame voor het souper had.

»Een afschrikwekkend voorbeeld! Gelukkig blijven
de Gereformeerde kerken in Nederland tot hertoe
afkeerig van dergelijke praktijken.

WINCKEL.

Door Kinderen.

EEN VERGEEFSCH REIS.

X.

Tegen den bepaalden tijd waren al de twaalf
mannen weer aan het strand. Het hout was
gehaakt en in de boot gebracht. Doch met het
vinden van water was 't minder goed gegaan.
Een bron had niemand kunnen vinden, en zoo
had men zich dan moeten behelpen met het
min frissche water uit een pool. Met dit vocht
had men drie vaten kunnen vullen, doch ieder
hoopte, dat het niet tot gebruik zou noodig zijn.
De bootman overzag het groepje en op eens
ontdekte hij dat er een ontbrak.

»Waar is de lord?», vroeg hij aan den matroos,
»laat hem nu niet drien. 't Is hoog tijd.»
De matroos, die lang niet op zijn gemak was,
moest nu wel spreken. In korte, afgebroken
woorden vertelde hij hoe hij uit was gaan ru-
sten, en bij zijn ontvaken uit den dommel den
lord had gemist. Hij was hem dadelijk gaan
zoeken, had geroepen en geschoten, en ook
wel van meer dan een kant antwoord gekregen,
maar den jongen had hij nergens gevonden.
»Daar zal wat voor je opspitten», sprak de
bootman tot den matroos, die dat zelf ook wel
wist. »Maar wat zullen we nu doen?»

Na kort berand besloten allen, dat het best
zou zijn, eerst naar boord te gaan, de lading
af te leveren, en de bevelen van den kapitein
te vragen. Zoo geschiedde ook; 't was reeds
donker, toen men bij het schip aankwam.
De kapitein keek niet vriendelijk, wijl 't al zoo
laat was en zoodra alle mannen binnen boord
was, gaf hij last de ankers te lichten.

Nu echter trad de bootman, die 't laatst in
de boot was gebleven, haastig op den kapitein
toe, en vertelde hem in korte woorden wat er
gebeurd was.

»Daar hebt je 't nu al!» riep de kapitein
verschrikt en toornig den stuurman toe; »dat
komt er van, dat ik je raad volgde en de
jongen liet meegaan. Wie weet, of hij ooit
weerom komt. In alle geval moet hij dadelijk
opgezoekt. Zet de boot uit!»

Er was geen gebrek aan liefhebbers om den
tocht te ondernemen, want Walter was gelijk
we weten, bij allen bemind. Acht mannen wer-
den uitgezonden en hun werd gelast overal waar

zij maar konden te zoeken, luid te roepen,
te schieten, in 't kort alles te doen om den ver-
loren terug te vinden. De matroos, die niet op
Walter gepast had, ontving een zeer strenge
straf.

Immiddels was het stikdonker geworden. Ge-
lukkig was het stil weer, maar toch moest de
boot met de grootste behoedzaamheid varen,
te meer wijl niemand 't water hier kende en het
op de rotsige, vulkanische kust niet ontbrak aan
gevaarlijke klippen. Zoo voer men dus voor-
zichtig verder, doch wellicht juist daardoor
raakte de boot min of meer uit den koers, en
toen men eindelijk dicht bij land was, bleek het
dat de oever op die plaats veel te steil was om
er te kunnen landen. De mannen roeiden dus
verder, doch het duurde zeer lang eer zij een
plek ontdekten hadden, waar het mogelijk was aan
land te komen.

»Men moet voor zijn evenmens wat over-
hebben», sprak een van de matrozen »maar
anders liet ik zoo'n tocht met gevegen over
aan de liefhebbers.»

»Ik ook» antwoordde een ander »maar 't is
voor den lord en dat is een wakkere jongen,
zooda's je gisteren nog hebt gezien. Als hij er
een uit de zee redt, mogen wij hem wel uit het
bosch helpen.»

De vraag was echter hoe? In het bosch bran-
den geen lantaarns, en men kon ook niet aan de
buren gaan vragen, of ze ook een jong-
menschen hadden zien verdwalen. »Was daarbij
op het land nog wel zoo donker als op 't water.
Al stak elk man zijn lantaarn op, en liepen er
zelfs twee met brandende fakkel, dat gaf eigen-
lijk alleen genoeg om een weinig om en achter
zich te kunnen zien, en niet met het hoofd
tegen de boomten te loopen, of over de struiken
en takken tegen den grond te slaan.

Tewijl een man in de boot bleef, drongen
de anderen dieper het bosch in, waar zij niet
afgebroken takken om zich heen sloegen, ten
einde hoos gedriede, als 't er zijn mocht, te ver-
schrikken en weg te jagen. Daarbij hieven ze
telkens een luid geschreeuw aan eveneens met
hetzelfde doel, en bovenal om den verlorenen
te berichten, dat men bezig was om hem te
zoeken. Er kwam echter geen antwoord, en
zoo gingen dan de mannen verder, hoe moei-
lijk 't ook was in de wildernis een weg te
vinden.

Na een paar uur was men even vissen. De
kleeren van allen waren gehavend en gescheurd;
menigeen had door 't vallen een buil gekregen
of zich aan handen en voeten gewond, bij 't
gaan door stekelig struikgewas. Allen waren
moe, en er was nog geen spoor van den ver-
loren gevonden.

»Mannen!», sprak er een, »wij zijn zeker niet
in den goeden koers. Als de lord hier in 't
bosch zat, moest hij ons gehoord hebben, doch
je vernemst niets dan 't geschreeuw van die
hastelijke ullen. We zoeken zeker op de verkeerde
plaats.»

»Dat ben ik met je eens!», sprak een ander;
»als ik 't wel bedenken, is de kans ook veel
groter, dat de lord uit het bosch naar 't strand
is gegaan. Daar is ten minste hoop, dat ze van 't
schip hem zien zullen. We moeten op 't strand
gaan zoeken.»

Die raad vond algemeene instemming. Mis-
schien kwam er wel bij, dat allen den tocht in
het bosch hartelijk moe waren. Zoo keerden
men dan terug en bereikte na veel zoeken
eindelijk het strand, doch op een andere plek
dan waar men geland was. Gelukkig konden de
mannen in de verte het licht van de lantaarn
der boot bespeuren.

Hoe vermoede ook, toch deden allen hun best
om den gezochte te vinden. Doch weer was al
zoeken en schreeuwen vergeefs. Moedeloos
gaven ze 't eindelijk op, en keerden tegen den
morgen naar hun boot terug.

»Hebt jellu wat gevonden?» vroeg de man
die in 't duister nog altijd zat te wachten.

Niets was 't antwoord. »We kregen zelfs niet
't minste gehoor.»

»De lord heeft misschien een ongeluk gekre-
gen!», sprak er een. »Wie weet of hij niet dood is?»

»Hij kan ook geslapen hebben», merkte een
ander op.

»Prettig slapen!», zei een derde, »ik lig ook
liever in de kooi; ja de hondwachter is nog beter
dan slapen in zoo'n bosch.»

(De hondwachter was de wacht, die midden in
den nacht werd betrouwen; en zeer onange-
name, wijl men er voor gepord werd, midden
in den tijd van slapen.)

»Of?», sprak een ander, »misschien houdt hij
zich stil en wil hij eens zien, hoe hem het leven
aan den wal bevalt. Hij is pas voor 't eerst op
zee, en 't scheepsleven leek hem wellicht niet.»

Maar de een na den ander kwam daar
tegen op. Nooit had iemand er iets van gemerkt,
dat de jongen een hekel zou hebben aan 't
zeemansleven, te meer daar ieder van hem hield.
Ook begreep men, dat Walter niet zoo dom
zou zijn geweest, om moedwillig zonder wapens
en gansch alleen achter te blijven op een on-
bewoond eiland, waar tot nog toe ongeveer
niets gevonden was om te eten of te drinken.
Doch wat men ook mocht denken, de hoofd-
zaak was en bleef, dat men een vergeefsche reis
had gemaakt, en dat speet ieder oprecht, aller-
eerst om den lord zelf.

De morgen brak aan. Men mocht niet langer
uitblijven, en zoo roeiden de mannen weer naar
't schip, waar al velen op den uitkijk stonden,
in de stille hoop dat de vermiste nu toch wel
zou gevonden zijn.

AAN VRAGERS.

Een onzer lezersessen vraagt waarom men
juist zeven lijdensweken heeft.

Hierin is 't gevoelen verschillend. Men kan
in deze zeven weken een voorbeelding zien van
de zeven dagen der »lijdensweek», dat is van de
laatste week onzes Heeren hier op aarde, voor
zijn sterven. Ook echter kan men in het lijdens
des Heeren zeven hoofdzaken onderscheiden,
waaraan dan telkens een ter behandeling voor
de gemeente werd aangewezen. Eindelijk wijst
het »sevental» op volheid, volkomenheid, op een
geheel, gelijk de lijdensgeschiedenis is.

't Is zeer aannemelijk, dat meer dan één dier
redenen er toe geleid heeft, juist zeven lijdens-
weken aan te nemen.

HOOGENRIJK.

Gereformeerde Gezindheid.

Gereformeerde Kerken.

BEROEPEN: Heerde (Gelder), F. Moet, te Opper-
doorn (N.H.) — Oultgenplaat, J. Zipp, cand. a/d.
V. U. — Bleiswijk, J. G. Meynen, cand. te Groningen.

AANGENOMEN: Ermelo, E. H. Rollmann, cand.
te Ermelo.

BEROEPEN: Nes en Wierum, W. Hoogland, cand.
a/d V. U. — Amersfoort, C. B. Ravinck, te Rot-
terdam. — Beunwyk, Sluipwijk en Haastrecht, H.
Thomas, cand. a/d V. U. — Genemuiden, J. Schoe-
maker, te Lutter a/d Dedemavaart (el. Ommen).

Nederlandsche Hervormde Kerk.
BEROEPEN: Geertruidenberg, F. W. Drijver, te
Groothuizen en Avenhorn. — Geervliet, J. de Visser,

te Brakel. — Bruijsse, A. ten Have, te Polsbroek
c. a. — Anna Paulowna, S. Medema, te St. Maar-
ten. — St. Laurens en Brindamme (el. Middelburg),
H. J. Couvée, te Kerkwerve (el. Zierikzee). — Haan-
ten (el. Bommely L. Balk, te Rumpt. — Geldermal-
sen (toez.), D. Cladder, te Schoonewoerd. — Voort-
huizen, K. Eekhof, te Werkhoven. — Beerta, R.
Ruiting, te Odoorn. — Werve, J. W. Swaan, te
Wichmond. — Vinkeveen, H. G. van Koud, te Woer-
den. — Hantum, D. Ozinga Mz, te Wijk. —
Schermerhorn, J. B. Bleeker, cand. — Pernis, J.
Bootsma, te Zoetermeer en Zegwaard.

AANGENOMEN: St. Jacobi Parochie, A. van Wijk
Jr. cand. — Velzen (N.H.) P. A. Klap, te Ooster-
land c. a. (Zee).

BEROEPEN: Scherpenzeel, G. van Kempen, te West-
broek c. a. — Moerdijk, K. Jansen, te Veessen. —
Reeuwijk, C. J. Wamers, cand. — Heete en Leende,
C. J. Montijn, te Chaam. — Nijehaske, J. Barbas,
te Schaarbeerg. — Nieuwland c. a. D. Cladder,
te Schoonewoerd. — Ootmarsum, H. Smits, te
Nieuw-Leusen. — St. Laurens, H. J. Couvée, te
Kerkwerve (el. Zierikzee). — Hindeloopen (el. Sneek),
J. Groeneweg, te Westerschelling. — Ransdorp en
Schellingwoude, A. H. L. de Bel, te Bossum. —
Neeftlangbroek, P. Bongers, te Kamerik. — Ooster-
wierum, J. Kruseman Arez, te Wormer. — Oude-
schans, G. Nijhoff, cand.

Advertentien.

Heden behaagde het den Heere, mijne
geliefde Echtgenoot,

TRIJNIE VAN VUURE,

na een langdurige ongesteldheid, in den
ouderdom van ruim 66 jaren, tot Zich te
nemen.

Bijna 46 jaren mocht ik door eenen ge-
lukkigen Echt met haar verbonden zijn.
Diep bedroefd staar ik met mijne Kin-
deren, Behuud- en Kleinkinderen de overledene
na; doch de troost, dat zij in den Heere
zeker haren Borg mocht vinden, en de
zekerheid dat zij thans mag juichen voor
den trone Gods, lenigt onze smart.

J. BART.
Overleed, gem. Monnikendam,
24 Maart 1897.

Het behaagde den Heere op 16 Maart j.l.,
onzen geliefden broeder mede-optieners, den
Heer

JACOB SCHAGER,

op te roepen tot zijne eeuwige rust, op
den leeftijd van 44 jaren.

Met voorbedrige toewijding diende hij
den Heere in de gemeente; zijne nage-
dachtenis zal in zegening zijn.

Trooste de Heere de bedroefde gade en
kinderen, en moge zijn haastig sterven ons
tot een spoorslag zijn tot arbeiden, waken
en bidden.

Namens den kerkeraad der Geref. kerk
te Helder.

J. BOOTSMA, h. t. Praetor.
P. KRAMER, Scriba.

Helder, 19 Maart 1897.

L. G. WEISZ & Co.,
Commissionairs in Effecten,
Prinsengracht bij de Prinsensstraat,
No. 157,
AMSTERDAM.

P. VAN EIJK.

Firma JOHANNES KRAMER & Co.,
DAM 15-17, AMSTERDAM.

Koopen en verkoopen EFFECTEN, diverse LOTEN en vreemde COUPONS. Wisselen Gouden,
Zilveren MUNTEN en vreemde Banknoten. Stippen PROLONGATIEN en BELEENINGEN. Nemen gelden
à DEPOSITO 1/2 pCt. onder de prolongatiekoers. Bedragen tot en met Duizend Gouden worden
op vertoon terugbetaald.

BESTE VOEDSEL VOOR KINDEREN.

De Normale Kindermelk,

Zien wij er niet gezond uit?

Wij gebruiken niets dan de
Normale Kindermelk,
(Gedeponeerd Merk Placaster)

UIT DE BESCHRIJVING IN ONZE LAND-
M. VAN DER HAGEN,
te Zoetermeer.

Prospectus wordt gaarne verstrekt door het Hoofddepot: PRINSINGEN 759, Amsterdam.

RAADPLEEG UWEN GENEESHEER.

Uitgave van den BOEKHANDEL, voorheen Hoveler & Wormser

Dagen van Goede Boodschap

DOOR

Dr. A. KUYPER.

Deel I. In den Kerstnacht. Deel III. De Paaschmorgen.

„ II. Oud- en Nieuwjaar. „ IV. Op den Pinksterdag.

4 deelen ingenaaid f 3.60; in 4 fraaie stempelbanden f 5.60; elk deel
afzonderlijk ingenaaid f 1.20; gebonden f 1.75.

ELECTRISCHE DRUKKERIJ, voorheen J. J. ARNDT & ZONEN.

3 fonkelnieuwe, kostbare kruisen in pantser
voor Indië gebouwd, gezagendeeds

Salon-Pianino's, f 255 en f 355,
van expediteer te koop, waarde pl. m. het
dubbele. Wordt ook op zicht geleverd.
Motto: Pianino, Bureau van dit blad.

Te koop aangeboden

aan den meestbiedende: »DE HERAULT» van
Mei 1886 tot op heden. In losse bladen, goed
bewaard en geheel compleet. Brieven franco,
onderlett. D., Bureau van dit blad.

f 1.25, nu voor f 0.80, fr. per post.

Prof. D. P. D. FABIUS,
Beschouwingen over het Huwelijk.

Dit belangrijke werk wordt, zoolang de voor-
raad strekt, na ontvangst van f 0.60 franco
toegezonden door

A. FISSCHER, Boekh. Utrecht.

Ook nog een klein getal voorhanden van:

Prof. D. P. D. FABIUS,
De Fransche Revolutie.

Prijs f 1.25, franco per post nu voor
f 0.75 bij

A. FISSCHER, Boekh. Utrecht.

Een jaar op reis in dienst
der Zending.

Bovenstaand werk wordt in zeer soliden halt
chagrinereden band gebonden voor f 1.50, op
de Boekbinderij van

F. L. VAN DER BOM,
Bloemgracht 79, Amsterdam.

Voor het binden in den door den uitgever
verkrijgbaar gestelden linnen band, wordt 50 Ct.
berekend.

Bij D. DONNER, te Leiden, is verschenen

Huiskamer en Keuken.

EEN TWEETAAL SCHETSEN,
DOOR

Mr. D. P. D. FABIUS.

Prijs f 1.25.

Vrije Universiteit.